

dárcovy a jen tato vůle, pokud v zákoně došla výrazu, jest rozhodna. Podle zmíněných zpráv vyňaty byly z ochrany zákona byty a místnosti v domech, které jsou v držení veřejnoprávních korporací, nebo sice soukromých, ale u nichž nelze se podle povahy věci obávat zneužití práva k výpovědi a jimž se tak umožní prováděti rozvážnou bytovou politiku. Z toho jest viděti, že zákon chtěl jen určitým právním podmínkám vyhraditi volnost výpovědi a to jen takovým, u nichž nelze se obávat zneužití této volnosti, a které mají prováděti rozvážnou bytovou politiku. Nelze si domysleti, proč by byl chtěl zákon stanoviti pro nájemníky v obecních domech vůči jejich podnájemníkům nějaké zvláštní výhody, kterých by nájemníci v jiných domech neměli. A nelze si domysleti, proč by zákon podnájemníky v obecních domech ze své ochrany vůči podpronájematelům vyjímal, když jinak i podnájemníky podle §u 1 (1) zák. o ochraně nájemníků do své záštity zahrnuje. Tvrdí-li odvolání žalobcovo, že by pak obec mohla vypověděti jen přímého svého nájemníka, ale nikoli podnájemníka, zapomíná na předpis §u 568 c. ř. s., podle kterého výpověď nájemníkovi jest účinnou a vykonatelnou i proti podnájemníkovi. Vyložil tudíž první soud předpis §u 31 čís. 3 zák. o ochr. náj. správně a bylo jeho rozsudek obnoviti.

Čís. 5854.

Do jednoroční lhůty §u 256, druhý odstavec, ex. ř. jest započítati šestiměsíční lhůtu §u 200 čís. 3 (§ 282 ex. ř.), běh lhůty oné však staví lhůta, na niž byl úpadkovým komisařem nařízen odklad prodejového řízení podle §u 11 (2) konk. ř.

V prodejovém řízení, odloženém podle §u 11 (2) konk. ř., není soud po uplynutí lhůty povinen pokračovati sám od sebe. Vzhledem k §u 256 ex. ř. jest lhostejno, že vymáhající věřitel spoléhal na to, že se tak stane.

(Rozh. ze dne 17. března 1926, R I 154/26.)

K návrhu vymáhajícího věřitele bylo zastaveno prodejové řízení usnesením ze dne 16. července 1924. Usnesením úpadkového komisaře byla exekuce odložena v době od 16. ledna do 28. února 1925 a v době od 29. dubna 1925 do 28. května 1925. Návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 4. prosince 1925, by bylo v prodejovém řízení pokračováno, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Do jednoroční lhůty §u 256, druhý odstavec, ex. ř. jest započítati šestiměsíční lhůtu, za niž v prodejovém řízení vzhledem k zastavení jeho podle §u 200 čís. 3 a 282 ex. ř. nemohlo býti pokračováno. Naproti tomu jest běh lhůty §u 256, druhý odstavec, ex. ř. tak dlouho staven, dokud vymáhající věřitel nemohl v exekuci pokračovati, pro odklad exekuce úpadkovým komisařem (celkem 74 dní). Lhůta §u 256, druhý odstavec, ex. ř. uplynula tudíž, ježto zástavního práva bylo nabyto dne 17. června 1924, dnem 31. srpna 1925. Zástavní právo proto v tomto případě zaniklo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatelku na důvody napadeného usnesení s dodatkem, že ani z §u 11 (2) konk. ř. ani z §u 42 a násl. ex. ř. nelze dovozovati, že v prodejovém řízení, odloženém dle §u 11 (2) konk. ř. po uplynutí stanovené lhůty dlužno pokračovati z úřední moci. Naopak z ustanovení §u 44 (4) ex. ř., který také zde přichází v úvahu, jest zřejmo, že exekuční soud v tomto případě nemusil postupovati z úřední moci (viz Dr. Bartsch a Pollak, koment. ke konk., odp. a vyrovn. ř. str. 118 a Dr. Arnold Lehmann, koment. k týmže řádům, str. 99). Nehledíc k tomu, nemohla by stěžovatelka vlastní liknavost, již se dopustila tím, že v prodejovém řízení řádně nepokračovala, omlouvati případnou liknavostí exekučního soudu, jelikož dle §u 256 ex. ř. jest lhotejno, z jaké příčiny a pohnutky vymáhající věřitel v prodejovém řízení řádně nepokračoval a že spoléhal na to, že v řízení bude pokračováno z úřední moci. Jednoroční lhůta §u 256 ex. ř. nebyla tedy stavěna dobou od 28. května 1925, kdy skončil odklad prodejového řízení, až do 4. prosince 1925, t. j. do podání návrhu vymáhající věřitelky, by bylo pokračováno v tomto řízení.

Čís. 5855.

Vyrovnací řízení.

Exekuční zástavní práva, uhaslá podle §u 12 (1) vyr. ř., neobživují skončením vyrovnacího řízení. Na tom nemění ničeho, že nesplnil dlužník včas a plně potvrzeného vyrovnání (§ 57 vyr. ř.), aniž, že byl na jeho jmění napotom vyhlášen úpadek.

(Rozh. ze dne 17. března 1926, R I 155/26.)

Na nemovitostech Julie H-ové bylo nabyto zástavních soudcovských práv dne 27. října 1923. Dne 22. prosince 1923 bylo zahájeno o jmění Julie H-ové řízení vyrovnací, jež bylo dne 10. října 1924 skončeno, načež dne 18. března 1925 byl na jmění Julie H-ové vyhlášen úpadek. Návrh správce úpadekové podstaty, by byly zrušeny exekuce vedené na základě oněch soudcovských práv zástavních, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a exekuce zrušil. D ů v o d y: Stěžovatel zcela správně dovolává se ustanovení §u 12 vyr. ř., dle něhož práva na oddělení nabytá v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení zanikají zahájením řízení a oživnou znovu, zastaví-li se řízení. Ze spisů exekučních, jakož i ze spisů vyrovnacího řízení vychází na jevo, že zástavní práva soudcovská exekučnímu řízení za základ sloužící, nabyta byla dne 27. října 1923, kdežto řízení vyrovnací zahájeno bylo dne 22. prosince 1923 a skončeno, nikoli zastaveno bylo dne 10. října 1924. Práva tato dle toho po rozumu §u 12 vyr. ř. zahájením vyrovnacího řízení zanikla a, jelikož řízení vyrovnací nebylo zastaveno, neoživla, nýbrž zánik jejich, nastavši zahájením vyrovnacího